

berne, i bankerne, hvor de så kan ligge og blive forvaltet af dem, spekuleret med dem, så man på den måde kan hæve renter på statsobligationer hvert eneste år. Det er dér, problemet er med statsgælden og renten, og det er dét, vi skal tage fat på, hvis der er en ægte bekymring for, om der nu også er penge nok til fremtidens pensionister.

Jeg vil sige, at det, jeg håber på i dag, er, at vi kan holde op med at diskutere, om der er råd, og i stedet for kommer i gang med at diskutere, hvordan fordelingen af pensionerne skal være i fremtiden. Dét er den vigtigste debat i dag overhovedet. Det er ikke, om der er råd, men hvordan vi fordeler de penge, der er til fremtidens pensionister, der er problemet.

Hvordan får man garantier, der rækker ud i fremtiden? Det er jo svært, og lige meget hvor mange papirer man skriver under på, så er det selvfølgelig svært.

Jeg vil sige, at det første, man kan gøre, er selvfølgelig at lade være med at opbygge en kæmpemæssig statsgæld på baggrund af fradragsretten til pensionsindbetalinger. Det var da det første, man kunne gøre. Så stod vi i hvert fald friere om 20–30 år, for så var statsgælden under alle omstændigheder meget mindre.

Men noget andet, man kunne gøre, var at lave om på hele det system, vi har med overførselsindkomster, hvor overførselsindkomsterne er bygget op i forskellige kasser. Nogle får af en kasse efter ét system, nogle af en anden kasse med et andet system, og nogle tredje efter et tredje system, hvor vi hele tiden kan sige, at der kun er råd til at give lidt til dem, og så må vi lade være med at give til nogle andre.

Måske skulle vi lave hele vores ydelsessystem om, sådan at der bliver en større grad af fællesskab og interessefællesskab mellem dem, der modtager overførselsindkomster – et element, der også var inde i den foregående debat. Hvis vi laver en ens grundydelse til alle, der er uden for arbejdsmarkedet – det vil først og fremmest sige pensionister og uddannelsessøgende, der er de største grupper – så har Enhedslisten foreslået, at det skulle være lig de nuværende arbejdsløshedsdagpenge. Det vil også sige, at de arbejdsløse er inkluderet, men vi vil dog sige, at hvis man er medlem af en arbejdsløshedskasse, så kan man få et supplement til denne grundydelse.

Hvis vi laver sådan en grundydelse og bygger systemet op på den måde, så er vi jo sikre på, at man ikke længere bare kan splitte folk op, som

man kan i dag. Men der vil være en meget stor gruppe af mennesker, der har et interessefællesskab i, at denne grundydelse bliver ved med at have en høj værdi og er ens for alle.

Jeg skal slutte af med at sige, at vi ikke kan stemme for dagsordenen fra Fremskridtspartiet. Vi er helt uenige i den problemstilling, den bygger på.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Tak for debatten. Jeg glæder mig over, at der fra alle sider – ja, jeg tror faktisk alle – er enighed om, at der ikke skal røres ved folkepensionen. Det ser jeg som en stor opbakning til regeringens politik.

Det er regeringens klare holdning – som jeg har sagt det i dag og også tidligere – at der er ingen, absolut ingen grund til at frygte, at vi ikke også i fremtiden vil have råd til at fastholde folkepensionens grundbeløb som det faste fundament for supplerende pensionsopsparing.

Jeg skal i dag ikke gå ind i debatten om den skattereform, der er gennemført. Det har vi haft lejlighed til tidligere, som en af ordførerne var inde på. Jeg vil blot lige slå den enkle kendsgerning fast, at der jo for folkepensionistgruppen som helhed kontant blev udbetalt over 2 mia. kr. ekstra i forbindelse med skattereformen. Jeg konstaterer det blot, men skal ellers ikke gå ind på den side af sagen.

Jeg skal derimod opholde mig ved det, som jeg synes er det centrale, og som flere har været inde på. Hvis den økonomiske politik – med en bæredygtig økonomisk vækst – som den er tilrettelagt, kan fastholdes i årene helt frem til år 2030–2040, de næste århundreder, og en dertil koblet konsekvent beskæftigelsesfremmende politik, der indebærer et klart fald i arbejdsløsheden, som igen indebærer, at når vi når en 4–5 pct. arbejdsløshed i vores land, så betyder det, at der er et landskab foran os, som bestemmer skaber finansielt grundlag for at fastholde de ønsker, vi har til pensionsudbetalingerne i fremtiden.

Det andet er, at vi bruger vores økonomi til at få fjernet underskuddet på de offentlige finanser og bruger pengene til – som også hr. Erik Larsen fra Venstre var inde på – at få lagt en strategi, der sikkert over årene gradvis nedbringer vores statsgæld med henblik på helt at fjerne den. Det vil i sig selv på lidt længere sigt betyde en væsentlig aflastning på rentesiden, rentebyrdesiden, i forhold til sammenhængen over til de offentlige finanser.